

Sygn. akt III U 12/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2023r.

Sąd Okręgowy w S. III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Danuta Poniatońska
Protokolant:	Marta Majewska-Wronowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 marca 2023r. w S.

sprawy **J. R.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do rekompensaty

w związku z odwołaniem J. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 28 listopada 2022 r. znak (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje J. R. prawo do rekompensaty;**
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na rzecz J. R. 180 (sto osiemdziesiąt) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt III U 12/23

UZASADNIENIE

Decyzją z 28.11.2022 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., powołując się na przepisy ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2022 r. poz. 504 ze zm.) i ustawy z dnia 19.12.2008 r. o emeryturach pomostowych (t. j. Dz.U. z 2022 r. poz. 1340 ze zm.) odmówił J. R. prawa do rekompensaty, ponieważ nie udowodnił on 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, że organ rentowy uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych 10 lat 7 miesięcy i 3 dni. Do okresów pracy w warunkach szczególnych nie uwzględniono, z powodu braku świadectw pracy w warunkach szczególnych wystawionych przez pracodawcę, zatrudnienia w:

- (...) w E. od 4.08.1975 r. do 29.02.1976r.;

- (...) w O. od 1.03.1976 r. do 30.04.1976 r.;
- (...) w S. z siedzibą w O. od 1.05.1976 r. do 16.07.1992 r.

W odwołaniu od tej decyzji J. R. wnosił o jej zmianę i przyznanie prawa do rekompensaty. Domagał się uwzględnienia do stażu pracy w warunkach szczególnych spornych okresów, gdyż w tym czasie wykonywał pracę w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymał podstawy skarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

J. R. (ur. (...)) wystąpił z wnioskiem o emeryturę z rekompensatą 26.09.2022 r. Decyzją z 28.11.2022 r. przyznano mu prawo do emerytury na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2022 r. poz. 504 ze zm.) począwszy od (...) r., to jest od osiągnięcia wieku emerytalnego. Jednocześnie zaskarżoną decyzją z 28.11.2022 r. odmówiono wnioskodawcy prawa do rekompensaty, z uwagi na brak wymaganego stażu pracy w warunkach szczególnych.

J. R. nie ubiegał się o prawo do emerytury „wcześniejszej” w związku z pracą w warunkach szczególnych z uwagi na niespełnienie warunków stażowych – 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych na dzień 1.01.1999 r. Z akt rentowych kapitału początkowego wynika, że przyjęto okresy składkowe 23 lata 2 miesiące i 28 dni i okresy nieskładkowe – 5 dni (decyzja ZUS z 24.11.2022 r. k.30).

J. R., po ukończeniu szkoły zawodowej, podjął pracę w (...) w E., gdzie był zatrudniony od 4.08.1975 r. do 29.02.1976 r. jako (...) (świadczenie pracy k. 4 akt rentowych, akta osobowe, w tym umowy o pracę – akta osobowe koperta k. 4). Na rozprawie zeznał, że nie pracował wówczas w warunkach szczególnych, był młodym pracownikiem bez doświadczenia i uprawnień.

Następnie przeniósł się do pracy w Przedsiębiorstwie (...) w O., gdzie był zatrudniony od 1.03.1976 r. do 30.04.1976 r., także jako (...).

Kolejno na podstawie przeniesienia służbowego zatrudniony został w Wojewódzkim (...) w S. z siedzibą w O., gdzie pracował od 1.05.1976 r. do 16.07.1992 r. i ten okres zatrudnienia uważa za wykonywany w warunkach szczególnych (świadczenia pracy k. 5 i 6 akt rentowych, akta osobowe koperta k. 14).

W (...) pracował początkowo jako (...) przy budowie sieci energetycznych w S. na osiedlu (...). Służbę wojskową odbywał od 25.10.1978 r. do 6.10.1980 r. Powrócił do pracy w tym przedsiębiorstwie, ale pracował jako kierowca samochodu ciężarowego(...). Woził przeważnie betony, łupiny, materiały do wykonywania dróg, wodociągów, ujęć wody. W tym zakładzie skierowano go na kurs (...) do W. i po zdobyciu uprawnień maszynisty ciężkich maszyn budowlanych i drogowych 27.10.1982 r., rozpoczął pracę na (...) do 4 ton. Po krótkim okresie przeniesiony został na (...) 16 ton na podwoziu (...)– samochód ciężarowy o masie 23-24 tony, a dźwig hydrauliczny. Przedsiębiorstwo budowało kanały deszczowe w S., ciepłe magistrale z ciepłowni północ-południe, montowano zbiorniki wodne na ujęciu wody.

W styczniu 1987 r. na 18 miesięcy został pozbawiony uprawnień do obsługi ciężkich maszyn budowlanych. W związku z tym przeniesiony został na stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 t. Jeździł S., popularną gruszką na podwoziu (...), która służyła do przewozu betonu. Wozil beton na poszczególne budowy.

Uprawnienia maszynisty ciężkich maszyn budowlanych i drogowych – żurawi samojezdnych kołowych do 16 ton - J. R. uzyskał po zdaniu egzaminu 25.07.1987 r. i od tego czasu ponownie obsługiwał (...) 10 ton udźwigu, na podwoziu J., na którym pracował do końca zatrudnienia.

Charakter pracy i wykonywane czynności w Wojewódzkim (...) w S. od 1.05.1976 r. do 16.07.1992 r. wynikają nie tylko z wyjaśnień odwołującego, ale także z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków: W. W., który był (...) w tym

zakładzie i współpracowników W. S. i E. Ż. (zeznania k. 22-24). Przede wszystkim jednak wynikają z dokumentów zawartych w aktach osobowych J. R. pozyskanych z Archiwum Urzędu Miejskiego w S. (k. (...)). Dowody te pozwalają na ustalenie, że J. R. był zatrudniony od 1.05.1976r. do 24.10.1978 r. jako (...) przy montażu i remoncie urządzeń elektroenergetycznych, od 15.10.1980 r. do 31.10.1982 r. jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 t., od 1.11.1982 r. do 31.12.1985 r. jako maszynista ciężkich maszyn budowlanych, od 1.01.1986 r. do 7.07.1987 r. jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 t. i od 8.07.1987 r. do 16.07.1992 r. jako maszynista ciężkich maszyn budowlanych. J. R., pracując jako (...) przed powołaniem do służby wojskowej, nie wykonywał innych prac. Natomiast po odbyciu służby wojskowej zatrudnił się na stanowisku (...), na którym pracował do zdobycia uprawnień maszynisty ciężkich maszyn budowlanych i drogowych, a następnie przez 18 miesięcy, gdy mu te uprawnienia odebrano, do czasu ponownego egzaminu. Oprócz prac kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 t. i maszynisty ciężkich maszyn budowlanych J. R. po powrocie do pracy w Wojewódzkim (...) w S. po odbyciu służby wojskowej, nie wykonywał pracy na innym stanowisku od 15.10.1980 r. do 16.07.1992 r. Łącznie okres pracy w tym przedsiębiorstwie (z wyłączeniem służby wojskowej) należy zaliczyć do pracy w warunkach szczególnych (ponad 14 lat).

Okresy pracy w warunkach szczególnych uznane przez organ rentowy, nie budzące również wątpliwości Sądu, wynoszą 10 lat 7 miesięcy i 3 dni, co łącznie ze wskazanymi powyżej sprawia, że J. R. spełnia warunek stażowy – ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych - do przyznania rekompensaty.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 19.12.2008 r. o emeryturach pomostowych (t. j. Dz.U. z 2022 r. poz. 1340 ze zm.) rekompensata jest odszkodowaniem za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej. Rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat (art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych).

Zgodnie z art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po 31.12.1948 r., jeżeli przed dniem 1.01.2009 r. wykonywał przez co najmniej 15 lat prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów art. 32 i 33 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a nie ma prawa do emerytury określonej:

- w art. 46 w związku z art. 29, 32 i 33 lub art. 39, art. 50, art. 50a lub art. 50e albo art. 184 ustawy emerytalnej,
- art. 34 i 48 w związku z art. 49 ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym do 31.12.2006 r. albo:
- art. 3 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 27.07.2005 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z DFUS oraz ustawy Karta Nauczyciela,
- art. 88 ustawy z dnia 26.01.1982 r. Karta Nauczyciela

oraz nie ma prawa do emerytury pomostowej.

Bezspornym w sprawie było, że J. R. urodził się po dniu 31.12.1948r. i nie posiada prawa do emerytury ustalonej na podstawie powołanych powyżej przepisów. Natomiast spór sprowadzał się do ustalenia, czy spełnia warunek dotyczący posiadania na dzień 1.01.2009 r. co najmniej 15- letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Wykonywanie pracy w warunkach szczególnych kwalifikuje się zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2022 r. poz. 504 ze zm.). Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Przepisami, do których odsyła art. 32 ust. 4 tej ustawy jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników

zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie z treścią § 1 ust. 1 tego rozporządzenia pracami w szczególnych warunkach są prace wymienione w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego... okresy pracy, o których mowa w ust. 1 stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Obniżenie wieku emerytalnego niektórym grupom zawodowym uzasadnia się narażeniem tych osób na szybsze niż przeciętne zrealizowanie się emerytalnego ryzyka z powodu wystąpienia w ich zawodach czynników negatywnych (najczęściej szkodliwych dla zdrowia lub obniżających sprawności psychofizyczne), które doprowadzają do wcześniejszej niż powszechnie utraty sił do wykonywania dotychczasowej pracy. Stąd też prawo do emerytury w wieku niższym nie jest tu przywilejem, lecz co do zasady wynika ze szczególnych właściwości wykonywanej pracy. Cechą niezbędną do uznania danego zatrudnienia za wykonywane w szczególnych warunkach w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. jest wykonywanie pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Stanowi o tym przepis § 2 ust. 1 rozporządzenia, wskazując przez to, że intencją ustawodawcy było zawężenie zakresu okresów szczególnych tylko do tych okresów zatrudnienia, w których praca była faktycznie wykonywana, a nie do samego pozostawania w zatrudnieniu. Zaznaczyć bowiem trzeba, że tylko okresy wykonywania zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy kreują i wypełniają weryfikowalne kryterium uznania pracy o cechach znacznej szkodliwości dla zdrowia lub znacznego stopnia uciążliwości, lub wymagającej wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Taki sam warunek odnosi się do wymagania stałego wykonywania takich prac, co oznacza, że krótsze dobowo (nie w pełnym wymiarze obowiązującego czasu pracy na danym stanowisku), niestałe świadczenie pracy wyklucza dopuszczalność uznania pracy za świadczoną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wskutek niespełnienia warunku stałej znacznej szkodliwości dla zdrowia lub stałego znacznego stopnia uciążliwości wykonywanego zatrudnienia (wyrok Sądu Najwyższego z 19 września 2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008/21-22/329; wyrok Sądu Najwyższego z 10 marca 2009 r. I UK 212/08 Wspólnota (...); wyrok SN z 21 listopada 2001 r. II UKN 598/00 OSNP 2003/17/419; wyrok Sądu Najwyższego z 16 czerwca 2009 r. I UK 20/09 i inne).

Wnioskodawca nie przedstawił za sporne okresy świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Świadczenie pracy nie jest jednak jedynym dowodem na okoliczność świadczenia pracy w warunkach szczególnych. Świadczenie wykonywania pracy nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu przepisu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest ani organem państwowym, ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. W postępowaniu sądowym traktuje się je jako dokument prywatny w rozumieniu przepisu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Dlatego sama treść świadectwa jest niewystarczająca (nie przesądza) na etapie sądowego postępowania odwoławczego czy dana praca była faktycznie pracą w szczególnych warunkach. Wymaga ono weryfikacji i oparcia w posiadanej przez zakład pracy dokumentacji z akt osobowych pracodawcy oraz w razie możliwości przy pomocy zeznań świadków i wnioskodawcy. Istotne jest faktyczne wykonywanie czynności a nie nazwa stanowiska zajmowanego przez pracownika.

Praca wnioskodawcy na stanowiskach wskazanych na wstępie winna być kwalifikowana poprzez zapisy zawarte w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze tj. w wykazie A, dział II – „W energetyce” prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych; dział V - "W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych", pkt 3 -prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych, dział VIII – „W transporcie i łączności” pkt 2 prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Sąd zauważa, że rozbieżność w orzecznictwie sądowym wzbudziła kwestia uznania danej pracy jako wykonywanej w szczególnych warunkach w odniesieniu do stanowiskowo-branżowego wyodrębnienia prac w rozporządzeniu Rady

Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W jednym z wyroków Sąd Najwyższy stwierdził, że nie można swobodnie czy wręcz dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym. Odmienne stanowisko opiera się na założeniu, że w sytuacji, gdy stopień szkodliwości, czy uciążliwości danego rodzaju pracy nie wykazuje żadnych różnic w zależności od branży, w której jest wykonywana, brak jest podstaw do zanegowania świadczenia jej w warunkach szczególnych tylko dlatego, że w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. została przyporządkowana do innego działu przemysłu.

Aktualnie kierunek orzecznictwa jest taki, że jeśli stopień szkodliwości danego rodzaju pracy nie wykazuje żadnych różnic w zależności od branży, w której jest wykonywana, brak jest podstaw do zanegowania świadczenia jej w warunkach szczególnych tylko dlatego, że w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach została przyporządkowana do innego działu przemysłu. Takie stanowisko Sąd orzekający w tej sprawie akceptuje i uznaje za zasadne co do prac wykonywanych przez odwołującego się. Jeżeli uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia konkretnej pracy wynika z własnej jej branżowej specyfiki, to należy odmówić tego szczególnego waloru pracy wykonywanej w innym dziale przemysłu. Natomiast w sytuacji, gdy stopień szkodliwości czy uciążliwości danego rodzaju pracy nie wykazuje żadnych różnic w zależności od branży, w której jest wykonywana, brak jest podstaw do zanegowania świadczenia jej w warunkach szczególnych tylko dlatego, że w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze została przyporządkowana do innego działu przemysłu. Jeżeli bowiem pracownik w ramach swoich obowiązków stale i w pełnym wymiarze czasu pracy narażony był na działanie tych samych czynników, na które narażeni byli pracownicy innego działu przemysłu, w ramach którego to działu takie same prace zaliczane są do pracy w szczególnych warunkach, to zróżnicowanie tych stanowisk pracy musiałoby być uznane za naruszające zasadę równości w zakresie uprawnień do ubezpieczenia społecznego pracowników wykonujących taką samą pracę (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 2014-03-26 II UK 368/13).

Możliwe jest zakwalifikowanie pracy jako wykonywanej w szczególnych warunkach, mimo że zatrudniający pracownika zakład nie należał do określonej branży (działu przemysłu) według konwencji (nomenklatury) rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Sąd Najwyższy wyszedł z założenia, że nie można bezwzględnie zadekretować, że pracownik zatrudniony w innej branży nigdy nie wykonywał pracy w szkodliwych warunkach, czyli w takich samych jakie miał pracownik zatrudniony w szczególnych warunkach na stanowisku określonym dla danej branży przemysłu w rozporządzeniu. Oparcie wykazu A do rozporządzenia na systematyce ujmującej poszczególne prace w szczególnym charakterze, nie służy zawężeniu kręgu uprawnionych, gdyż byłoby to sprzeczne nie tylko z ustawą, opartą przecież na powszechnym uprawnieniu, lecz również z samym rozporządzeniem, które nie mogło zawierać normy sprzecznej z ustawą. Wykaz nie ma więc podstawy do wprowadzenia ograniczenia - o ile w ogóle przyjąć takie zamierzenie - zaliczania pracy w szczególnych warunkach tylko dla zatrudnionych w danym dziale. W praktyce nigdy nie było to też tak rozumiane, skoro w wykazach resortowych lub innych branżowych wydawanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia prace w szczególnych warunkach nie były zawężane tylko do danego resortu czy branży (np. tylko do budownictwa czy tylko do transportu). Chodzi przecież o to że na określonym stanowisku pracy w szczególnych warunkach, niezależnie od branży czy resortu, zachodzi ujemne jej oddziaływanie na zdolność psychofizyczną do zatrudnienia, przez co pracownik zasługiwał na wcześniejszy wiek emerytalny (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 2017-02-23 I UK 45/16).

Przedstawione dowody pozwalają przyjąć, że odwołujący legitymuje się wymaganym 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, gdyż wykonywał prace wymienione w wykazie A, dział II – „W energetyce” prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i cieplnej oraz przy montażu remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i cieplnych; dział V - "W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych", pkt 3 - prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych, dział VIII – „W transporcie i łączności” pkt 2 prace

kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) przez co nabył prawo do rekompensaty, przyznawanej w formie dodatku do kapitału początkowego - art. 23 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych. Świadczenie to jest przyznawane tym ubezpieczonym, którzy nie mają możliwości skorzystania z emerytury w obniżonym wieku emerytalnym (art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS), ani z emerytury pomostowej. Wnioskodawca spełnia wszystkie warunki do nabycia prawa do rekompensaty.

W związku z tym, Sąd postanowieniem z 23.03.2023 r. (k. 24) oddalił wnioski dowodowe pełnomocnika organu rentowego na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c., uznając, że zmierzają do przedłużenia postępowania. W ocenie Sądu, nastąpiło dostateczne wyjaśnienie sprawy, a wnioskowane akta osobowe dotyczą niespornego okresu zatrudnienia

W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji. O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Organ rentowy przegrał sprawę, obowiązany więc jest zwrócić odwołującemu się koszty zastępstwa procesowego określone w § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t. j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).